

Arrest

nr. 312 323 van 2 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. QUESTIAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2005.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 juli 2022. Op 14 juli 2022 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 14 november 2023 dient de verzoekende partij haar tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. Op 7 december 2023 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U, [M.K.], verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Pashtoun en moslim te zijn. U bent geboren op (...) juli 2005 in het dorp Khadarkhel in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Bij aankomst in België was u nog minderjarig.

Toen u ongeveer drie jaar oud was, zijn u en uw familie verhuisd naar de wijk Salim Karwan, in Arzan Qimat, te Kabul, dit omwille van uw vaders werk. U ging er drie jaar naar school. U stopte met school omdat u er geen interesse meer in had. U ging twee jaar naar de 'madrasa' (koranschool). U reed drie tot drieënhalf jaar met een riksja. U leerde een meisje, genaamd [H.], kennen, omdat zij met de riksja naar school wilde gaan. Jullie wisselden telefoonnummers uit. Op een dag heeft [H.] haar liefde voor u geuit, en heeft u dat beantwoord. Sindsdien spraken jullie af, maakten jullie uitstapjes en gingen eten op restaurant. Na de machtsovername van de Taliban (15 augustus 2021) bleven jullie dit doen. De vader van [H.], genaamd [G.R.], heeft jullie ergens samen gezien en kwam zo achter jullie relatie. Hij zocht uw vader op om hem daarmee te confronteren. U was op dat moment niet thuis. Uw moeder belde u op met de boodschap dat u onmiddellijk naar uw paternale oom [F.] diende te gaan. De volgende dag zocht [G.R.] uw vader nogmaals op. Nogmaals bedreigde hij uw vader en zei hij dat hij u zocht. Uw vader probeerde te onderhandelen en stelde voor dat jullie zouden trouwen, tevergeefs. Uw vader besloot bijgevolg naar Nangarhar te verhuizen. De echtgenote van [G.R.] was afkomstig uit Kunar en bracht de Taliban van Kunar op de hoogte van de situatie. Zij waren eveneens op zoek naar u om u te doden. Ook de zonen van [G.R.] viseerden u. Uw vader is bijgevolg naar Pakistan gevlucht.

U verliet eveneens Afghanistan, één of anderhalve maand na de machtsovername door de Taliban. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije (waar uw vingerafdrukken werden genomen), Servië, Hongarije, Slovenië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk tot België. U was ongeveer negen maanden onderweg. U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in te België op 14 juli 2022.

Ter staving van uw verzoek legde u kopieën van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en twee brieven neer.

Op 10 augustus 2023 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U diende hiertegen geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U verliet België niet en diende op 14 november 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde dat u in kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming niet de waarheid heeft gesproken. Toen u nog erg jong was, was uw vader een druggebruiker. Hij heeft uw moeder gedood. Vervolgens is uw vader hertrouwd. Toen u acht jaar oud was, heeft uw vader u verplicht aan het werk te gaan. U heeft verschillende jobs gedaan om geld te verdienen voor uw vader. Hij sloeg u vaak. Toen u ouder werd, wilde u trouwen maar uw vader was niet akkoord, omdat hij geen geld had hiervoor. U diende zelf geld te verdienen en zelf een vrouw te vinden.

U kon het niet langer uithouden met uw vader. Uw stiefmoeder adviseerde u het land te verlaten. Uw vader sloeg uw stiefmoeder omwille van dat advies. Hij slaat eveneens zijn andere kinderen. Hij verplicht uw twee kleine broers eveneens om te gaan werken.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u dat uw vader u zal vinden en u zal doden. U zal daarnaast niet bij hem mogen wonen en u zou aldus alleen zijn.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofdte géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u meerderjarig bent sinds (...) juli 2023. Verder dient op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, te worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Zo bevat vragenlijst "bijzondere procedurele noden" d.d. 17 november 2023 geen elementen waaruit kan blijken dat u eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaart overigens in goede gezondheid te verkeren (verklaring volgend verzoek d.d. 17 november 2023, vraag 13).

Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient verder vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans

aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

In voorliggend verzoek dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek: nl. u verklaarde toen de vader van uw partner [H.] alsook de Taliban te vrezen omwille van jullie relatie.

In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorig verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden asielrelaas. U verklaart in kader van uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming dat u 40 euro had betaald voor een vals asielrelaas (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Aangezien u thans bekend dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorig verzoek was gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen van uw vlucht uit Afghanistan. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen heeft afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw huidig verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen. Deze vaststelling tast bijgevolg uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige mate aan. U gaf immers dduidelijk te verstaan dat u een asielverhaal had 'gekocht'.

Allerlei zaken wijzen er bovendien op dat de verklaringen die u momenteel aflegt in het kader van uw huidige asielverzoek, opnieuw niet waarachtig zijn.

Zo is het onduidelijk om welke reden u zou hebben verklaard tijdens uw eerste verzoek dat uw vader zich in Pakistan bevindt en daar werkt in de bouwsector (NPO eerste verzoek, p.14), om vervolgens tijdens uw tweede verzoek te stellen dat u vreest terug te keren naar Afghanistan, precies omdat uw vader zich daar bevindt (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Deze tegenspraak kan moeilijk worden begrepen. Des te meer u geconfronteerd werd met uw wisselende verklaringen tijdens uw eerste verzoek of uw vader zich al dan niet in Kabul of in Pakistan bevond, waarna u duidelijk stelde dat hij in Pakistan was. Daarnaast heeft u nergens tijdens uw eerste asielverzoek melding gemaakt van het feit dat uw moeder zou zijn overleden en u een stiefmoeder had. In tegendeel, u verklaarde tijdens uw eerste verzoek dat zij zich in Do Saraka te Nangarhar bevond (NPO eerste verzoek, p.13). Dat uw asielmotieven in kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming - nl. uw relatie met [H.] en problemen die daarop volgden met haar vader en de Taliban - ongeloofwaardig zijn, staat buiten kijf. Echter plaatst het CGVS nu ook bijkomend vraagtekens bij uw wisselende verklaringen over de verblijfplaats/al dan niet nog in leven zijn van uw beide ouders. Dat u nogmaals uw verklaringen omtrent uw vaders locatie wijzigt, doet vermoeden dat u wederom valse verklaringen aflegt.

Daarnaast stelt u dat uw stiefmoeder u heeft gemotiveerd het land te verlaten. Dit doet de wenkbrauwen nog meer fronsen, aangezien zij net als uzelf problemen zou kennen met uw vader mocht blijken dat zij u had geholpen (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Indien uw vader werkelijk een streng en hardvochtig persoon is, kan moeilijk worden ingezien waarom zijn huidige echtgenote u zou helpen, wetende dat zij daarvoor zou opdraaien. Dat zij u alsnog zou hebben aangemoedigd het land te ontvluchten, blijkt weinig aannemelijk gezien zij hierdoor verder in de problemen zou komen met uw vader. Dat u vervolgens het land zou hebben verlaten zonder (financiële) hulp van uw vader of iemand anders in de familie, blijkt evenmin aannemelijk. De reisweg van Afghanistan tot België kan men op z'n minst een dure aangelegenheid noemen. Zo verklaarde u in kader van uw eerste verzoek dat uw reis ongeveer 7.000 euro heeft gekost (NPO eerste verzoek, p.17). Dat u dit op eigen houtje zou hebben gefinancierd, tart alle verbeelding, te meer u stelt dat u geen steun van uw vader kreeg en dat u zelf maar in uw onderhoud moest voorzien door te gaan werken. Verder stipt het CGVS aan dat men het zelfstandig vinden van een echtgenote, waarbij uw vader u evenmin wou helpen, bezwaarlijk als een probleem kan benoemen (verklaring volgend verzoek, p.17). Dat u van uw vader de vrijheid kreeg zelf een echtgenote te zoeken, kan niet echt als problematisch worden aanzien.

Wat er ook van zij, zelfs aangenomen dat er enige grond van waarheid in uw huidige verklaringen schuilt, dan nog moet opgemerkt dat uw beweerde problemen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw relaas blijkt immers dat de problemen die u omschrijft tijdens uw huidig verzoek, problemen met uw vader en omtrent uw thuissituatie, van louter familiale en interpersoonlijke aard zijn en zich beperken tot de privésfeer.

U legt geen bijkomende stukken neer ter staving van uw tweede asielverzoek.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde

veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de wijk Salim Karwan, in Arzan Qimat, te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve

landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft

een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsvername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u gewerkt te hebben in Afghanistan (verklaring volgend verzoek d.d. 17 november 2023, vraag 17), alsook naar school te zijn geweest en naar de madrasa te zijn gegaan (NPO eerste verzoek, d.d. 27 juni 2023). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 51/8, 57/6/2 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoekende partij stelt dat het onbegrijpelijk is dat zij niet bevraagd werd over haar nieuwe vluchtmotieven en dat hiernaar geen bijkomend onderzoek gedaan werd. De verwerende partij heeft volgens haar het verzoek kennelijk onzorgvuldig onderzocht en de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd in strijd met artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Bovendien worden de redenen waarom zij bij haar eerste verzoek de waarheid niet verteld heeft, niet in aanmerking genomen. Volgens de verzoekende partij verwijst de

verwerende partij enkel naar het feit dat zij de Belgische instanties misleid heeft. De neergelegde documenten en haar persoonlijke omstandigheden worden niet in aanmerking. De verzoekende partij erkent dat zij oorspronkelijk een verhaal gekocht heeft waardoor zij bij haar eerste verzoek andere informatie verstrekt heeft. Door geen uitspraak te doen over de redenen waarom zij haar echte vluchtmotieven niet aanhaalde, heeft de verwerende partij geen grondig onderzoek gevoerd. Het is bovendien belangrijk om op te merken dat zij minderjarig was bij haar aankomst in België waardoor het begrijpelijk is dat zij zich heeft laten beïnvloeden door andere mensen. Zij wenst nu echter in het kader van haar tweede verzoek een oprechte uiteenzetting te doen van de reden voor haar vertrek, ondersteund met nieuwe bewijzen.

2.2. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 48/3, 48/6 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Ze benadrukt dat ze haar land op vijftienjarige leeftijd verlaten. Zij verblijft reeds meer dan een jaar in België. Omdat de taliban sinds 2021 aan de macht zijn in Afghanistan kan zij door hen en door de Afghaanse gemeenschap als verwesterd beschouwd worden. Zij vreest hierdoor gevaar te lopen. De verzoekende partij geeft aan dat zij hun religieuze en politieke opvattingen niet deelt. Zij heeft zich in de Belgische maatschappij geïntegreerd en heeft hier een sociaal netwerk opgebouwd. Zij heeft een cruciale periode van haar ontwikkeling in België beleefd waardoor er redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zij op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften. Bij een terugkeer zullen de taliban op de hoogte zijn van het feit dat verzoekende partij in het Westen verbleven heeft. Bovendien mag er van verzoekende partij niet verwacht worden dat zij zich bij een terugkeer aanpast aan de geldende normen en waarden. Personen die op jonge leeftijd toekomen in het Westen spreken nog wel Dari of Pashtou maar hun accent en hun gedrag zijn anders bij een terugkeer waardoor ze meteen opvallen. Ze beschikken ook niet over de kennis en ervaring die nodig zijn om risico's in te schatten. De verzoekende partij stelt dat haar persoonlijkheid is beïnvloed door Westerse normen en waarden, wat blijkt uit haar integratie en duurzame lokale verankering. Er bestaan volgens haar zwaarwegende redenen om aan te nemen dat de strikte interpretatie van de Islamitische waarden en normen door de taliban een risico vormt voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban. Bovendien kunnen de taliban niet gezien worden als actor van bescherming waardoor er geen garantie is op veiligheid. Zij meent dat zij bijgevolg als vluchteling erkend dient te worden. Daarnaast dient er ook rekening gehouden te worden met de manier waarop de taliban het dagelijks leven in Afghanistan reguleren en dat het niet naleven van deze strikte normen leidt tot foltering en onmenselijke behandelingen. De verzoekende partij verwijst in het kader hiervan naar meerdere rapporten.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6, 51/8, 57/6/2 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 6, 24, 27 en 28 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4.3 en 15(c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

De verzoekende partij gaat vervolgens in op de huidige situatie in Afghanistan. De humanitaire crisis daar is volgens haar duidelijk het gevolg van het optreden van actoren, namelijk de taliban. Vervolgens bespreekt zij de zorgwekkende situatie in Afghanistan sinds de overname door de taliban en verwijst hierbij naar verschillende rapporten alsook naar rechtspraak waarbij zij de vergelijking maakt met de zaak Sufi en Elmi van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zij concludeert dat de situatie in Afghanistan veroorzaakt wordt door de taliban en dat de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vervuld zijn. Een terugkeer naar Afghanistan zou een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er dient rekening gehouden te worden met haar jonge leeftijd en het feit dat haar ouders in zware omstandigheden leven.

Ten slotte gaat verzoekende partij nog in op de veiligheidssituatie in Afghanistan, die nog steeds zeer precair is en waarbij er sprake is van toenemend geweld. Ook hier verwijst verzoekende partij naar verschillende rapporten omtrent de situatie in Afghanistan.

2.4. Doorheen het verzoekschrift verwijst verzoekende partij onder andere naar volgende rapporten en krantenartikelen waarvan zij de weblinks bijbrengt:

- OSAR, "*Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation* ", 26 maart 2021;
- NANSEN, "*Nansen note 3 – 2022 Afghanistan : een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*";
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", april 2022;
- HRW, "*Afghans dying from lack of medicine*", 9 mei 2022;

- RULAC, Geneva Academy, *"In August 2021, following the withdrawal of US troops from Afghanistan, the Taliban have rapidly taken control of most of the country, Kabul included, and became the effective government of Afghanistan."*;
- De Standaard, *"Talibanregime in Afghanistan legt bevolking nieuwe beperkingen op"*, 28 maart 2022;
- UN, *"World can end 'downward humanitarian spiral' of Afghanistan"*, 31 maart 2022;
- RFERL, *"Cash-Strapped Taliban Uses Foreign Aid Intended For Starving Afghans To Pay State Employees"*, 25 januari 2022;
- The Guardian, *"Afghanistan aid pledges could fall far short of target, officials fear"*, 30 maart 2022;
- UNHCR, *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"*, februari 2022;
- Amnesty International, *"The fate of thousands hanging in the balance: Afghanistan's fall into the hands of the taliban"*, 8 september 2021.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 14 maart 2024 dient verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"*, augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- UNAMA *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van 14 december 2023.

3.2. Op 17 maart dient verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij nieuwe elementen bijbrengt in het kader van haar verwestering als gevolg van haar verblijf in België. Zij brengt volgende documenten bij ter ondersteuning:

1. *Schoolgetuigschrift*
2. *Getuigenis van de heer [A.]*
3. *Foto van de verzoeker en zijn vrienden op school, op school, ...*
4. *Arbeidsovereenkomst voor arbeiders*
5. *Loonfiches*
6. *Kopie van de identiteitskaart van zijn schoonmoeder*
7. *Foto's van zijn schoonmoeder in Afghanistan*
8. *Beëindiging van de arbeidsovereenkomst*
9. *Werkloosheidscertificaat*
10. *Loonstrookjes*
11. *Foto van de verzoeker en zijn vriendin*
12. *Foto van de verzoeker met de heer [A.]*
13. *Verklaring van zijn psycholoog*

3.3. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij nieuwe elementen voorlegt.

Zij verwijst in de aanvullende nota naar de rapporten die door verwerende partij in haar aanvullende nota bijgebracht werden en stelt dat in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen, die burgers willekeurig treffen, toenemen. In veel provincies komt nog steeds willekeurig geweld voor. Bovendien gaat het niet langer op om de verantwoordelijkheid van de taliban voor de socio-economische situatie te minimaliseren. Zij verwijst in het kader hiervan onder meer naar volgende artikelen waarvan zij de weblinks bijbrengt:

- The Khaama Press News Agency, *"Swedish committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure"*, 17 maart 2024;
- ATNnews, *"UN Security Council extends Afghanistan mission mandate for one year"*, 16 maart 2024;
- UNAMA, *"The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security"*, 28 februari 2024.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Samenwerkingsplicht

Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

(...)”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig,

actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

4.3. Beoordeling

4.3.1. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

4.3.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.3.2.1. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoekende partij dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat zij de vader van haar partner H., alsook de taliban vreesde omwille van de relatie die zij met H. had. Ter ondersteuning van haar eerste verzoek legde zij de volgende documenten neer: kopieën van haar taskara en twee brieven.

De commissaris-generaal besloot op 10 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij ging hiertegen niet in beroep.

4.3.2.2. In het kader van haar tweede en huidige verzoek verklaart verzoekende partij niet de waarheid gesproken te hebben bij haar eerste verzoek. Zij zou voor veertig euro een vluchtrelaas gekocht hebben. Heden verklaart de verzoekende partij dat toen zij nog een jong kind was haar vader een druggebruiker was en haar moeder vermoord heeft. Vervolgens hertrouwde haar vader en toen verzoekende partij acht jaar oud was, werd zij door haar vader verplicht om aan het werk te gaan. Zij deed verschillende jobs om geld voor haar vader te verdienen, maar hij sloeg haar vaak. De verzoekende partij verklaart dat toen zij ouder werd, zij wenste te trouwen maar haar vader ging hiermee niet akkoord omdat hij hiervoor geen geld had. Zij diende zelf geld te verdienen en zelf een vrouw te vinden. Zij hield het niet langer uit met haar vader en haar stiefmoeder adviseerde haar om het land te verlaten. De vader van verzoekende partij sloeg haar stiefmoeder omwille van dit advies. Hij slaat ook zijn andere kinderen en verplicht hen ook om te werken. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest de verzoekende partij dat haar vader haar zal vinden en doden. Bovendien zal zij niet bij hem mogen wonen en aldus alleen zijn. De verzoekende partij legt geen bijkomende stukken neer ter ondersteuning van haar tweede verzoek.

In de bestreden beslissing wordt haar huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard aangezien zij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De door de verzoekende partij aangehaalde feiten zijn van louter familiale en gemeenrechtelijke aard en hebben als zodanig geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen kan niet blijken dat zij door haar vader wordt gevisieerd of bedreigd omwille van haar ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of haar behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat zij om één dezer redenen uitgesloten zijn van bescherming door de autoriteiten van haar land van herkomst.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“Zo is het onduidelijk om welke reden u zou hebben verklaard tijdens uw eerste verzoek dat uw vader zich in Pakistan bevindt en daar werkt in de bouwsector (NPO eerste verzoek, p.14), om vervolgens tijdens uw tweede verzoek te stellen dat u vreest terug te keren naar Afghanistan, precies omdat uw vader zich daar bevindt (verklaring volgend*

verzoek, vraag 17). Deze tegenspraak kan moeilijk worden begrepen. Des te meer u geconfronteerd werd met uw wisselende verklaringen tijdens uw eerste verzoek of uw vader zich al dan niet in Kabul of in Pakistan bevond, waarna u duidelijk stelde dat hij in Pakistan was. Daarnaast heeft u nergens tijdens uw eerste asielerzoek melding gemaakt van het feit dat uw moeder zou zijn overleden en u een stiefmoeder had. In tegendeel, u verklaarde tijdens uw eerste verzoek dat zij zich in Do Saraka te Nangarhar bevond (NPO eerste verzoek, p.13). Dat uw asielmotieven in kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming - nl. uw relatie met [H.] en problemen die daarop volgden met haar vader en de Taliban - ongeloofwaardig zijn, staat buiten kijf. Echter plaatst het CGVS nu ook bijkomend vraagtekens bij uw wisselende verklaringen over de verblijfplaats/al dan niet nog in leven zijn van uw beide ouders. Dat u nogmaals uw verklaringen omtrent uw vaders locatie wijzigt, doet vermoeden dat u wederom valse verklaringen aflegt.

Daarnaast stelt u dat uw stiefmoeder u heeft gemotiveerd het land te verlaten. Dit doet de wenkbrauwen nog meer fronsen, aangezien zij net als uzelf problemen zou kennen met uw vader mocht blijken dat zij u had geholpen (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Indien uw vader werkelijk een streng en hardvochtig persoon is, kan moeilijk worden ingezien waarom zijn huidige echtgenote u zou helpen, wetende dat zij daarvoor zou opdraaien. Dat zij u alsnog zou hebben aangemoedigd het land te ontvluchten, blijkt weinig aannemelijk gezien zij hierdoor verder in de problemen zou komen met uw vader. Dat u vervolgens het land zou hebben verlaten zonder (financiële) hulp van uw vader of iemand anders in de familie, blijkt evenmin aannemelijk. De reisweg van Afghanistan tot België kan men op z'n minst een dure aangelegenheid noemen. Zo verklaarde u in kader van uw eerste verzoek dat uw reis ongeveer 7.000 euro heeft gekost (NPO eerste verzoek, p.17). Dat u dit op eigen houtje zou hebben gefinancierd, tart alle verbeelding, te meer u stelt dat u geen steun van uw vader kreeg en dat u zelf maar in uw onderhoud moest voorzien door te gaan werken. Verder stipt het CGVS aan dat men het zelfstandig vinden van een echtgenote, waarbij uw vader u evenmin wou helpen, bezwaarlijk als een probleem kan benoemen (verklaring volgend verzoek, p.17). Dat u van uw vader de vrijheid kreeg zelf een echtgenote te zoeken, kan niet echt als problematisch worden aanzien." In haar verzoekschrift onderneemt de verzoekende partij geen enkele poging om bovenstaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door de verzoekende partij ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen. Zelf al kan worden aangenomen dat de verzoekende partij een vluchtrelaas gekocht heeft in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, maakt zij met dit betoog geenszins aannemelijk waarom zij dermate wisselende verklaring aflegt over haar familiesamenstelling en de verblijfplaatsen van haar ouders. De documenten die door verzoekende partij neergelegd worden bij haar aanvullende nota, namelijk een kopie van de identiteitskaart van haar stiefmoeder alsook foto's van haar stiefmoeder in Afghanistan, kunnen de beoordeling van de commissaris-generaal niet ombuigen. Deze kunnen namelijk niet aantonen dat dit effectief de stiefmoeder van verzoekende partij betreft.

De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot aan te voeren dat ze niet uitgebreid over haar nieuwe elementen heeft kunnen spreken in een gehoor bij de commissaris-generaal. Bij het indienen van haar huidige verzoek heeft de verzoekende partij overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid gehad om op 17 november 2023 een schriftelijke verklaring af te leggen omtrent de nieuwe elementen die zij ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming inroep. Uit deze verklaringen blijkt dat de verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door de verzoekende partij werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidige volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De beslissing om de verzoekende partij die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal.

In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet als hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van de volledige bestudering van de door de verzoekende partij voorgelegde nieuwe elementen. Bij het invullen van de schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag in het kader van haar huidige verzoek werd aan de verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om de verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds bij het invullen van de verklaring aan te brengen. De verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen in het kader van het "schriftelijk verslag meervoudige aanvraag". Daarenboven concretiseert de verzoekende partij niet welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de commissaris-generaal omtrent haar huidige verzoek om

internationale bescherming hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Haar betoog slaagt er dus niet in om de motieven van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen en laat dus evenmin toe anders te oordelen.

Waar zij verder stelt dat haar nieuwe verklaringen niet in aanmerking genomen werden bij de beoordeling van haar tweede verzoek om internationale bescherming, kan er verwezen worden naar de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat deze nieuwe elementen wel degelijk in overweging genomen werden.

4.3.2.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”*

In haar verzoekschrift en aanvullende nota haalt verzoekende partij aan dat zij vreest als verwesterd beschouwd te worden door de taliban en de Afghaanse samenleving door haar verblijf in België en het feit dat zij hier geïntegreerd is. Echter haalde verzoekende partij haar verblijf in België en de vrees om door de taliban als verwesterd gepercipieerd te worden, bij het indienen van haar tweede verzoek om internationale bescherming niet aan als reden dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan. Zij stelde tijdens het interview in het kader van haar tweede verzoek geen andere redenen of nieuwe elementen te hebben dan de problemen met haar vader (administratief dossier, map DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 17, 20, 21 en 24). Er wordt verzoekende partij nochtans meerdere keren de vraag gesteld of zij nog andere elementen wenst toe te voegen die ervoor zorgen dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. In het verzoekschrift en de aanvullende nota werpt verzoekende partij plotseling op dat zij vreest bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd beschouwd te worden. Ze haalt aan dat ze op jonge leeftijd Afghanistan verlaten heeft, namelijk op zestienjarige leeftijd, en dat zij ondertussen reeds bijna twee jaar in België verblijft. In deze tijd heeft zij zich hier ontwikkeld, zich in de Belgische samenleving geïntegreerd en heeft zij hier een sociaal netwerk opgebouwd. Ter ondersteuning brengt verzoekende partij in haar aanvullende nota verschillende documenten bij. Uit deze documenten blijkt onder meer dat zij hier school gevolgd heeft, dat zij hier gewerkt heeft, dat zij een goed contact heeft met een Belgische man, dat zij hier vrienden gemaakt heeft alsook een vriendin had en dat zij hier naar de psycholoog gegaan is (zie onder andere stukken 1,3,4,5,10 en 11 bij de aanvullende nota).

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische

politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*

Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij

worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afgaans of

niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, het beroep van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging in Afghanistan van personen die onder voormelde risicoprofielen vallen kan plaatsvinden omwille van een (toegeschreven) politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Gelet op wat voorafgaat kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Vooreerst moet opgemerkt worden dat de verzoekende partij haar tweede verzoek om internationale bescherming na de machtsvername ingediend heeft en geen gewag heeft gemaakt van een vrees voor de taliban wegens (toegeschreven) verwestering, haar verblijf in Europa of als terugkeerder. Door louter te verwijzen naar haar verblijf in België maakt de verzoekende partij verder geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden verwesterd is, in de zin dat zij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Evenmin kan uit een louter verblijf alhier blijken dat de verzoekende partij iemand is die door haar handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden noch maakt zij concreet aannemelijk dat zij omwille van haar verblijf in België als zodanig zal worden beschouwd. De bewering dat zij op een "Westerse" manier gedraagt, blijft verder zeer algemeen en vaag, wordt niet nader geconcretiseerd, ingevuld of toegelicht, laat staan dat deze beweerde "Westerse" manier van denken/gedragen enigszins wordt geïllustreerd of gestaafd.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een westerse levensstijl, zoals westerse kleding en gedrag, zonder dit overigens verder toe te lichten, te concretiseren en te staven, alsook dat zij veel Belgische vrienden heeft, maakt zij niet aannemelijk dat zijn westerse levensstijl is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging. Er wordt immers niet *in concreto* aangetoond dat er bij haar sprake is van een politieke of religieuze overtuiging (zoals een opvatting, gedachte, mening of geloof) die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban en die dermate sterk is dat zij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen, laat staan dat zij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in haar regio van herkomst. Ten slotte maakt zij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke politieke of religieuze overtuiging haar kan worden toegedicht door de taliban of haar lokale gemeenschap in haar regio van herkomst. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat haar westerse levensstijl voor haar identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat zij deze opgeeft. Er blijkt aldus niet dat de verzoekende partij om deze reden behoort tot een specifieke sociale groep. Aangaande het uiterlijk van de verzoekende partij, zoals haar kledij, dient opgemerkt dat deze uiterlijke kenmerken niet van die aard zijn dat zij deze niet kan aanpassen teneinde zich te conformeren naar de geldende normen van de Afghaanse maatschappij.

De verzoekende partij legt bij aanvullende nota verschillende schoolattest, loonbrieven, arbeidsovereenkomsten en werkloosheidscertificaat neer, alsook een foto met een meisje. Op basis van een enkele foto kan geenszins aangenomen worden dat zij de vriendin van de verzoekende partij is. Deze elementen tonen enkel aan dat de verzoekende partij in haar levensonderhoud voorziet, dat zij een sociaal leven heeft en naar schoolgegaan is. Uit de aard van deze activiteiten, zoals zijn tewerkstelling en sociaal leven, zoals heden bekend aan de Raad, kan echter niet blijken dat bij de verzoekende partij sprake is van verwestering of normoverschrijding, noch maakt de verzoekende partij aannemelijk dat deze activiteiten een uiting zijn van een politieke of religieuze overtuiging dan wel fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij dit opgeeft indien zij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin kan uit deze activiteiten en de aard ervan volgen dat de verzoekende partij bij terugkeer normoverschrijding of verwestering zal worden toegeschreven, laat staan een overtuiging of geloof zal worden toegedicht die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban of die de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere

groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. Ook maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van activiteiten hier in België om deze reden anders, laat staan negatief, zal worden gepercipieerd en gevisieerd en zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Voorts toont de verzoekende partij met deze stukken en haar algemene verklaringen niet in concreto aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Ook kan uit haar activiteiten alhier niet blijken dat haar gedragingen zijn doordrongen van een zodanige (onbewuste) verandering, dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. De voorgelegde stukken tonen geenszins aan dat de verzoekende partij zich (onbewust) bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt te worden vervolgd. Evenmin blijkt dit uit het attest van de psycholoog. Dit toont enkel aan dat zij tweemaal op raadpleging gegaan is.

De verzoekende partij stelt perfect geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving, maar buiten een verwijzing naar haar verblijf, het schoollopen, tewerkstelling en in algemene termen naar een sociaal netwerk, werkt zij deze beweerde “perfecte integratie” niet verder uit, noch wordt dit nader geconcretiseerd en onderbouwd. Door louter te verwijzen naar haar verblijf en tewerkstelling in België schetst de verzoekende partij aldus geen concreet en diepgaand beeld van de impact van haar verblijf in België op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom zij hierdoor onder de negatieve aandacht van haar lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont de verzoekende partij niet aan dat zij doorheen de jaren die zij in België heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

De verzoekende partij kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat zij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in België als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken. Op basis van de voorgaande vaststellingen dient benadrukt dat de verwijzing naar algemene informatie niet kan aantonen dat de verzoekende partij in geval van terugkeer een risico loopt om te worden vervolgd. De verzoekende partij dient haar vrees voor vervolging in concreto aan te tonen, maar blijft hiertoe, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Evenmin brengt de verzoekende partij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van de verzoekende partij naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering/normoverschrijding.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat de verzoekende partij verwesterd is of dat zij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/normoverschrijding al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van de verzoekende partij hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

4.3.2.4. Door voorts louter de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan aan te kaarten, brengt de verzoekende partij geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing die hiermee verband houden.

De verzoekende partij brengt verder geen concrete elementen aan die aantonen dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij ze niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door de taliban dan wel andere actoren.

4.3.2.5. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de beoordeling van de commissaris-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming dat zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

Uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie, blijkt niet dat de inlichtingen waarop deze voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Deze informatie kan evenmin de voorgaande appreciatie weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in haar hoofde zouden verhogen. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die hier anders over doen denken.

4.3.2.6. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van de verzoekende partij terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS